

В КРАТНІ НЕВОЛІ І СЛІЗ.

СПРАВА О. БУКШОВАНОГО.

Перебуваючому у львівській в'язниці отаманові Укр. Армії Букованому вручено акт обвинувачення за злочин шпіонажу на шкоду польської держави. Загрозливим є той факт, що судове слідство ведене до тепер було не в напрямі шпіонажу, тільки за злочини минулого повивнені в часі побуту укр. армії в межах Західної України. По довгих дождженнях слідство в тому напрямі припинено, однак Букованого задержано і з місяця почато проти нього слідство за шпіонажу.

ТОРГ УКРАЇНСЬКОЮ ЗЕМЛЕЮ.

Знову стала актуальною справа віддачі румунським урядом кількох громад на терені колишньої Буковини, на полудні від Заліщик, для Польщі в заміну за деякі громади в Карпатах, в поєсі Чорногорі. Частина буковинської території потрібна Польщі тому, що якраз туди переходить залізниця, що давала пряме полудення за Коломию. Румуни радо годяться на цю заміну, однак як компенсацію жадують землі в серці Чорногорі.

До того же польський уряд уряджує патріотичну шопку, а польські старости організують гуцульську делегацію до Варшави, яка мала-б вимагати від варшавського уряду пошощення їх при Польщі.

ГОЛОС РОСПУКИ БЕЗРОБІТНИХ.

Доказом цього, як страшно змагається безробіття в Польщі, відбулося публічне віче, скликане професійною спілкою у Львові дня 20. лютого. Сала професійних спілок була набита по берги. Як перші промовці, виступили пелесівські провідники, але ніхто їх не хотів слухати. До голосу прийшли самі робітники і ті в чорних красках змальовували своє безвихідне положення, п'януючи при тім поведення П.П.С. Наслідком цього пелесівські провідники усунулися зі сали, а комісар поліції розв'язав збори. Коли присутні добровільно не хотіли опустити сали, звинялася поліція і розігнала зібраних крісами.

БУНТ ВІЗНІВ У ВІЙСЬКОВІЙ ТЮРМІ У ЛЬВОВІ.

У в'язничій тюрмі у Львові збунтувалися 24. лютого в'язні, присуджені на доволітню тюрем. В'язні, забарикадувавши двері, підпалили в келії всі свічки, повивбили вікна та обкидали всіх, хто тільки підходив ближче, відломками ліжок та лавок. Команда тюремні мушкетери завізвали пожарничку сторожу і шойно після залиття келії водою вдалося примирити збунтованих. Причиною бунту були дуже погані відносини у в'язничій тюрмі. Присмирених насильно бунтівників, якими проводив арештант Білінський, поранених заковано та заперто в темниці.

СОБІНСЬКИЙ Ч. 2.

Наслідник убитого за знищення українського шкільництва, Собінського, новий куратор львівської шкільної округи др. Рімер своїм першим кроком дав доказ, що відносно українського шкільництва піде по дорозі, яку започаткував Станіслав Грабський. Він видав 12. лютого наказ зупинити, значить сполонізувати одну людину, яка ще захищала в Перемишлі, приватну школу У.П.Т., що існувала ще за австрійських часів і начисляла поверх 400 дітей, виключно української народності. Він пішов ще далі, як його шкільний законодавець С. Грабський, бо в цій школі не було ні одної дитини, а не то 20, якої-б батьки ждали польської викладачої мови.

Недармо "Слово Польське" по першому інтерв'ю з тим куратором заперило польську шовіністичну суспільність — "що може бути спокійною".

ПРИЗІД АРТИСТА СПІВАКА ГОЛІНСЬКОГО.

До Львова прибув з України на кількомісячний побут відомий український оперний співак М. Голіньський, який хоче використати вільний час від ангажмента виступами на львівській сцені, після чого вертає знову на Україну. Голіньський висказується про життя на Україні дуже прихильно, підкреслюючи поступи в українському мистецтві і на українізаційному полі.

НЕЧУВАНА ПОДІЯ В ЮГОСЛАВСЬКОМУ ПАРЛЯМЕНТІ.

Нечуваний скандал мав місце на засіданні югославського парламенту (скупщини). А саме: представники партії Радіча закинули міністрові внутрішніх справ, що він дивиться крізь пальці на всі шкідливі та тероризувальні насильства урядовими чиновниками, підлеглим цьому міністрові. Іза цього поставили вони внісєння, щоби згаданого міністра поставити в стан обжалування. На це забрав слово міністер та заявив, що всі закиди зроблені йому та підлеглим йому органам не відповідають правді. Та сторонники Радіча найшли коротку і влучну відповідь. Підчас промови міністра вносили вони на салю на лощах нагого чоловіка, з раною на чолі та сильно скривавленого на цілому тілі, якого мав так тяжко побити якийсь комісар поліції. З появою цього чоловіка, на салі всі опозиційні послі піднесли крик: ось тут маєте, пані міністре, доказ правди ваших тверджень!

Розуміється, що ця подія викликала в парламенті велике замішання. Послі правильствених партій піднесли крик та протестували проти цього поступовання опозиції. Здавалося, що прийде до бойки між обома сторонами, тож-предсідник скупщини замкнув засідання.

СТОРІНКА НАШИХ ЧИТАЧІВ

ПРО СЕКШИНМЕНІВ І ТХ ЮНІЮ.

Венувер, Б. К.

Прочитавши в "У.Р.В." ч. 26 з 1 березня п. р. допис товариша-робітника в Вінніпегу, я при цій нагоді хочу сказати від себе кілька слів відносно юніі секшінменів.

Вже багато писалося в "У.Р.В." про грядущу юнію і її реакційних провідників, а навіть деякі товариші розбирають діло на домі, говорять, що "звинна юнію і винні ми самі". Воно так виглядає, як-би ми відлучили робітничу юнію від себе, а самі себе від юніі. Виробити робітничу юнію дві погляди на юнію з тим розумінням, що мовляв: ця юнію є реакційна, а я хочу належати тільки до поступової організації — по мой думці такі робітники через свою несвідомість остяються більше реакційними в класовій боротьбі за свої інтереси, чим провідники від А.Ф.П. І знову критикувати організації по за її рамками, не належить до неї, це також робити тільки такі робітники, який не астиг зауважити це того, що його критика йде на пустий вітер. Це не відноситься до т. дописувача в Вінніпегу, але загально до всіх тих, котрі мають нагоду, а не належать до організації.

Отже юнію секшінменів складається із самих тих робітників, котрі працюють на залізничних стелі. Належати до неї має нагоду кожний безрічний своїх поглядів, як переконаний. Фактом є, що її провідники є реакційні і відповідні організатори не має. Візьмим хоч-би такого організатора, який говорив до шапо-робітників у Вінніпегу, де між іншим сказав, що місцевий заряд і комітети складаються із заступників ролдмастера і деяких форманів. Вже заздалегідь показалося, що він не має найменшого поняття про юнію юнію юнію заряду, бо вибір заряду залежить від свідомості самих членів.

В місцевостях, де є свідомі члени, там вони і розуміють, кого до такого заряду вибрати. Впрочім, в організації вибирається людею до заряду не задія їх слів, але для доброї діло організації. Він краше був-би висловив справу, коли-б був сказав, що членам треба пильно контролювати такий заряд, або старати самі входити в него. І воно тепер так робиться. Кожному надійою обманство реакційних провідників, що члени, які ще пару років тому називали самі реакційні, нині вони стоять в отверті боротьбі проти своїх президентів. На заході Канади юнію секшінменів почали робити діло полігати. Коли є важні справи до сполонення, тоді скликають кілька людків до кутів і над ним рішаче. Деякі з них мають своїх представників в місцевому Трейдс-юніоні Лейбор Кансалі, а в останніх часах навіть вибрано комітет до спільної праці з комітетами "Тетр руки від Хни".

Ще хочу сказати те, що реакція в юніі є сильніша від поступового елементу і покищо місяця треба вступати її з дороги. Але з часом все зміняється. Ось приміром один товариш з Ганна, Алта, писав минулого р. в "У.Р.В.", що тамошній заряд ухвалив перелатити за люкаль гроші кожному членові на три місяці комуністичну газету "Воркер". Ясна річ, що вони не йшли питати позволення від гренд ладжу, чи передлачувати їм таку газету, які президенті, хоч які вони є реакційні, не можуть чому-перешкодити, бо сила є в свідомості самих членів, а не в кількості одиначі. І таким членам можна погратувати за їх так великий поступ без рішачі, якого фаху є їх урядники. На сенарській залізничі в Длаві, Ман, юнію робітників запросили на свій мінит суперітендента Джансона, який до них говорив і в своїй промові подкажує їм за їх сезоную роботу і з великим одушевленням був дуже їм вдячний за сто-процентове діло на залізничі, бо не належить до великого довіря. Довіря, але для кого? Певна річ, що не для тих робітників, котрі ще слухать своїм суперітендентам. Даліше, як пише кореспондент з того льо-

калю в нашому журналі, що "бродер" Волкі джував промовою і для добра юніі прирік свійшу працю юнію робітників з компанією. Але це не повинно нас відстрашувати від приналежності до такої організації. Ми, організовані робітники, терпимо багато через тих, що не організовані, а ці останні терпять ще більше через свою власну невідомість. Тож будемо вже на стільки свідомі, що організації потрібна кожному робітнику, і коли шаповики мають нагоду ставати членами М. оф. В.Е.Ю., то повинність кожного робітника є, негайно це зробити. Карий.

ЩЕ ПРО "ДУХ РУТНІ" І РУТНІКІВ.

Кемп Лістер, Б. К.

Вже від кількох років я не читав ніяких інших часописів, крім "У.Р.В.", "Робітничі" і "Фармерський Життя". Через те я привчився я до таких статей, що як читав їх, то чого морщитися від важких думок, бо над кожним словом треба заставитися і треба розбирати прочитане. Та я є і що розбирати, бо в кожному реченні читаю про шораз-то нові штуки, хитрощі й насильства панів, які намагаються явити або скрито змішати кайдани для нас працюючих. Не диво тому, що поперечити цих робітничих часописів не все чоловіків весело на душі; хіба що т. Куркулєно розказав часом що небузд веселого про куму Рипидю, або "Укр. Роб. Вісті" передрукують дещо "мудрого" з патріотичної української преси, щоб в цей спосіб розвеселити цими "мудрощами" своїх читачів-робітників.

Ну я справді, що нічого так не побуджу до сміху, як-ощі "мудрощі" чи дурощі патріотичних писаків, як ось передруковано недавно в "К.У." стаття п. з "Дух Рутні". Перечитуючи такі статті, є з чого посяміятися, бо бачимо з них, що патріотичним редактором геть в голову мішається — і то з самої тільки ненависті й злоби на комуністів і С.Р.С., як пак надмірного патріотизму й пістиму до "святого долара".

Бо-ж тут і спійняти може бачити, що автор цієї безглуздої статті — "Наддніпрянець", намагається переконувати читачів "К.У.", що він наймудріший і найбільш реалістичний та доказує свою реалістичну кваліфікацію.

І щож — доказав її так, що довериться "еп. Будій або бібій зретику, або велим "вченого й реалістичного" автора викласти.

В бібій пишеться, що жидівський наряд був "вираним народом", якого бог плевав собі, починаючи від Авраама, Якова і т. д. Всюди в ній шийство, що бог не відступав від свого народу, проводив його через пустині, вивів з єгипетської неволі й запровадив вкінці до обійної землі — Ханаану. Задля нього бог видічував всі інші народи й держави, а навіть знов терпеливо всікі обиди від нього, щоб лише спасти цей "вираний наряд". А тут тоб і яна-цей самий "вираний богом" наряд, став розсідком "большовизму" в цілм світі. Так каже "архикатолицький" вчений в "К.У."

А чь-ж бог цього не знав, що його "виранці" стануть безбожним "большовиками", які зніщать всюку віру в нього. Чому-ж бог не зніщив його, як винищував другі народи, але допустив до нього, щоб через нього весь світ заризався "большовизмом" і понав на саме діло до пекла?!

Ні нам, чорноробам, "большовикам", годі зрозуміти цієї справедливості божи, бо вона не для нас, а для "виранців", вона не людська, а панська й поповська.

Ми, чорнороби, є лиш тому большовиками, бо ми є люде, і як люде можемо й хочемо зрозуміти людську мудрість і справедливість, яка є загально людською справедливістю, однаковою для всіх людєв на землі.

Такою-ж людською мудрістю й справедливістю є для нас наука Маркса й Леніна, писая якої всі

люде на землі є однаковими й рівними між собою — дїтьми матері — Землі, а це значить далі, що кожний "виранець" і панів ми не признаємо, як не признаємо теж зрабощаних ними від працюючих прав і справедливості. Коли вони вважають себе "виранцями божиими", хай-же самі й тішаться надією на "царство небесне", а нам віддадуть те, що ми власними мозолями створили.

Хай-же ці "виранці божи", а з ними й премудрий автор статті "Дух Рутні", затямлять собі, що вся влада на землі належить до тих "невираних" міліонів працюючих мас народних, які засуджені на пекло й яким нічого іншого не остає, як створити собі бодай "большовицький" рай на землі.

КОНЦЕРТ ТОВАРИШКИ Л. ПОПОВИЧ В МОНТРЕАЛІ.

Демчук.

Перший раз українські робітники в Монреалі мали нагоду почути спів одної з найкращих українських співачок в Канаді, а це т-ка Л. Попович, яка дала концерт в Монреалі дня 26. лютого ц. р.

Концерт відбувся в Принс Артур сали з досить гарним успіхом. Перед розпочатком концерту т. Яворський вивів і представив публіці т-ку Попович, яку нетерпеливо публіка дожджала. Коли куртина піднеслася і на сцені в українському одязі появилася т-ка Л. Попович, публіка привітала її довготривалими оплесками. Я не буду переказувати кожний концертний номер з особія, а скажу загально, що т-ка Попович є в дійсності одною з найкращих українських співачок в Канаді. Т-ка Попович співала не лише українські пісні, але також спінала пісні в російській, італійській і англійській мовах. Голове її, прекрасний сопран, який лише можна почути в добрих оперних театрах; він викликав бурхливі оплески та приваблював до себе слухачів милозвучною мелодією пісень. В своїх оперних і ліричних ариях вона дуже ніжно передавала від одного настрою до другого і перетворювала свої пісні одні в другі, вольно, а другі в прості і милі.

Чистий дохід з цього концерту т-ка Попович прибувала на будову Українського Робітничого Дому в Торонто. Є багато співаків і співачок, які мають природні оперні здібности, але що з них? Де вони і яка користь з них? Вони зараз знаходяться по стороні капіталістичної класи і на усмагах нинішнього буржуазного мистецтва. Жіноча Секція, яка гуртує кругом себе найкращих жіноч-фармерок і робітниць працює в користь робітничій класі взагалі, а її передачі членкині являються сьогодні піонерками нового пролетарського мистецтва в Канаді.

Концерт т-ки Попович додав більше духа і енергії жінокам робітницям в Монреалі працювати як на полі просвітити, так і на полі мистецтва. Взагалі концерт т-ки Попович в Монреалі відбувся успішно, але він міг бути багато успішнішим, коли-б товариші з Торонто були прислали нам оголошення скорше, а не чотири дні перед концертом і щоб були не зміяні адреси і дати як на великім, так і на малім оголошенні. На паяк-тах ми наліпили нову дату і адресу салі, але на малім оголошенні це не могло бути можливо було зробити і маде оголошення ніхто не розповсюджував. А за самими лише паяктами тяжко повести широку агітацію.

Колі відіждала т-ка Попович з Монреалу, то заявила, що ще має дати один концерт в Оттаві і одну концертів в Злучених Державах на цю саму ціль. Бажемо як найкращого успіху т-ці Л. Попович в її так тяжкій праці.

ТОВАРИШІ! ВІДНОВАЙТЕ РОБІТНИЧІ ВІСТІ!

Ю. Варанія.

Товаришу Робітнику! Не забувай, що твоя одинока газета в Канаді — "Українські Робітничі Вісті" — видається лише за твої гроші і інших таких самих, як ти. Памятай, що твоя газета від нікого не надіється помочі, лише від тебе. Тому присийлай передплату і скільки зможеш на пресовий фонд, а цим сповни свій найголовніший обов'язок!

ЗАКЛАДАННЯ УГОЛЬНОГО КАМЕНЯ ПІД БУДОВУ У.Р.Д. В ТОРОНТО.

Подемо до відома цілому українському трудовому населенню Канади, всім тим, що щиро й завзито працювали в місичній кампанії допомоги будові Укр. Роб. Дому в Торонто, всім тим, що так щиро нашою інституцією зацікавилися й бажали-б бачити її якнайскорше укінченою, що В СУБОТУ, 2. КВІТНЯ 1927 РОКУ, В 2. ГОДИНІ ПО ПОЛУДНІ

відбудеться

ВРОЧИСТЕ ЗАКЛАДАННЯ УГОЛЬНОГО КАМЕНЯ ПІД БУДОВУ УКР. РОБ. ДОМУ В ТОРОНТО.

Цей день буде великим святом українського робітництва в Торонто, а з ним цілого свідомого робітництва й фармерства в Канаді. Це буде радіса для нас хвиля. Закладання угольного каменя під будову Укр. Роб. Дому в Торонто буде закладанням першої головної нашої підвалини — перемогі світла над темнотою, організованості над розбратом, солідарности над ворожнечою.

Ще більшим святом буде цей день для того робітництва Торонто й околиці, що зможе прибути на це свято особисто й взяти в нему участь. Будівельний Комітет визнає робітництво Торонто й доколичних місцевостей прибути на це свято як найчисленніше.

Товариші й Товаришки! Це будуть перші наші масові збори на своему новому приміщенню! Ми перший раз збираємося громадно у своїй власній, хоч не накрійтій ще, хаті! Приходіть-же громадно! Переказуйте своїм знайомим і клічте їх з собою на це свято!

БУДІВЕЛЬНИЙ КОМІТЕТ.

ПРОВІНЦІОНАЛЬНИЙ З'ІЗД ТУРФДІМ В ЕДМОНТОНІ.

Цим повідомляємо всі відділи й товариства та загал членства Товариства Українського Робітничо-Фармерського Дім в провінціях Алберті й Бритіш Коломбі, що провінціональний з'їзд ТУРФДім двох згаданих провінцій відбудеться в салі Українського Робітничого Дому в Едмонтоні під числом 10628 — 96 вулиця в днях 14, 15. і 16. квітня 1927 року з такою програмою:

1. Відкриття з'їзду.
 2. Вибір верифікаційної комісії і перевірення уповноважень делегатів.
 3. Вибір президія з'їзду.
 4. Привіт і звіт представника Ц.В.К. ТУРФДім.
 5. Звіт Провініціального Комітету ТУРФДім і фінансовий звіт заряду Укр. Роб. Дому в Едмонтоні.
 6. Звіти делегатів і делегаток від відділів і товариств ТУРФДім.
 7. Вибір комісії: контрольної, маєтково-фінансової, пресо-резолюційної, організаційно-просвітної і драматично-музичної.
 8. Засідання комісії і їхні справоздання.
 9. Положення Українських Робітничих і Фармерських Домів в Алберті і Бритіш Коломбі.
 10. Справи Жіночої Секції.
 11. Робітничо-Фармерські дітотні школи при відділках ТУРФДім.
 12. Організаційно-освітня праця серед українських робітників і фармерів.
 13. Справи Секції Молоді ТУРФДім.
 14. Робітничо-фармерська преса.
 15. Драматично-співачькі та оркестральні гуртки при відділах ТУРФДім.
 16. Справа Бурси в Едмонтоні при Укр. Роб. Домі.
 17. Вибір Провкому, контрольної комісії та ин. комітетів.
 18. Закриття з'їзду.
- Право представництва згідно з 8-им параграфом статута. Кличемо всі відділи й товариства ТУРФДім та його секції взяти в цему з'їзді численну участь. Взиваємо братні робітничі й фармерські організації прислати своїх делегатів, бо на з'їзді будуть обговорюватися й вирішуватися такі організаційні й освітні справи, які дотичать всіх українських робітників і фармерів.
- Приїзжайте, товариші й товаришки, порадимося над своєю організацією, освітою та над своєю долею.
- За Албертійський Провком: За Ц.В.К. ТУРФДім: І Кабановський, секр. М. Шатувальський, секр.

ДЕНЬ У КИЇВІ.

Дня 23. лютого трудящі Радянського Союзу святкували 9. роковини існування партизанського С.Р.С. Червоної армії. Газети вмістили ряд статтів, присвячених Червоній армії, та спогадів з дня громадської війни. Ниче ми містимо уривок із спогадів т. Затонського.

Ми вже двічі підходили до річки Ірпеню, що за 20 верстов від Києва.

Ми цей раз наставилися вдарити по Києву, бодай тими малыми силами, що залишилися в нас, як пішла 45-та дивізія.

Не змальовуватиму всієї операції з погляду військового. Скажу тільки, що діями ми досить наивно. В кожному разі, не дуже то вміло. Взяти навалом та нахабством.

Пішли просто в чолі. Денікці того, видно, не сподівалися.

Продертися через мости по болотних річках на захід від Києва — завдання досить трудне для армії, що не мала переваги сили та техніки. Нам допомагали місцеві селяне. Як дійдемо до болота, так обов'язково якийсь "дядько" десь з боку вилізе, з рушницею намотузочку, або з обрізом, а то з кіємком.

— Ви, — скаже, — сюдою не перейдете. Я вам стежечку покажу просто через болото, там вас ніхто не стріне.

Проходимо з проводирем через болото, б'ємо денікців з тилоу, вони, звичайно, врозтіч, і просто сунемо наперед. Вночі підійшли ми на Ірпень, а в обід були у Києві.

Ідемо просто купю, про-

стеємо-Брест-литовським шляхом.

Колі-б як слід розрахувати, та в обхід піти, та по тилах вдарити, з лівого боку десь повертяться, так Київ-би наш і залишився, не встигли-б білі сменітися, — а можна-ж було. Чернігів був у наших руках і Дніпром пароплави тов. Популанова до міста майже спускалися, стріляли з гармат на Київ.

Значить, можна було маневр зробити. Та вмілости в наших командирів великої не було, а головню — звички до міського бою.

Так, просто шляхом в Київ, утягнулися та, звичайно, наперед паніки там наробили артилерія її своєю, й ворожою, захопили під Києвом англійську важку батарею, завернули її. А мірників немає й не вміють наші гарматчики англійських гавбиць наставляти.

Проте, приловчилися стріляти — однаково в місто влучили. А куди саме, вже не так дуже важно. Головне, гармідеру наробити, щоб паніки було більше.

Ідемо... Вже опір зламано. Я сідано на автомобіль, доїхав до Галицького базару... Шусть, на дорозі білий панцирник, та ще й з гарматою. Насиду встигли повернути свою машину й вискочити.

Довелося знову гармати закидати, панцирника проганяти.

Та проте до міста ввійшли й від самого початку все добро йшло. Захопили вокзал, на вокзалі авіо-потяг з усім майном, сила всякого іншого майна, що не встигли білі вивезти. Захопили на вокзалі й деккого з пасажирів-утікачів.

Вже як там вони себе почували — не знаю. Сам я на вок-

залі не був: друга коліона на тюрму пішла, багатьох тоді товаришів своїх визволяли, багатьом життя врятували.

Тоді дуже лютувала денікська контррозвідка. Вязниці повні були робочого люду, що сподівалися шибениці чи розстрілу після лютых мук, якими катували їх наперед того.

Ми з начальником 58-ї дивізії т. Федком поїхали просто до мене до дому, де перебував всенький український уряд 1919 р., до приходу білих.

Приїхали, а там вже й вечера на столі, самовар парув, взагалі наче нас надіялися. Виявляється, в квартирі нашій сенатор Гербель жив, колишній гетьманський міністер, тоді денікський вельможа... Він, бідолаха, тільки-тільки встиг вискочити, вечеряти хотів з родиною своєю, — а ми добре голодні були, цілий день не ївши. Попішли за його здоров'я-

ко. Росташували собі із штабом, як у себе в хаті.

Пішов я до сусіднього будинку, а там, виявляється, губернаторова квартира була. Відкрив стіл, в ньому портфель із таємними донесеннями, і з них видно, що становище в білих досить таки погане.

Повтікали, голубоньки, і сенатори, і губернатори, дуже поквапно, чамайдаи пакували та так і покинули, не позамикавши. Дивимося, білізна в одному чамайдані, відразу десятків зо двох, — а ми брудні, мокрі.

— Гайда, хлопці, передайтесь!

Приємну чисту білизну передали, сорочки шовкові, сенаторські. Свої поскидали в один кут. Дивимося, а воно ворушиться... Звичайно, як на походи...

Полопили чаю. Вже темно на дворі, почали надходити

донесення, що в місті неспокойно. З усіх кутів стрілянина.

У білих вночі дух уступив, опамяталися від несподіванки, роздивилися, що нас обмаль і почали наступати.

Все навколо тріскочить від пострілів. Начальник дивізії та командир бригади і увесь штаб цілністю ніч працювали... А мені нічого було робити, пішов та й заснув як слід. Наморився в день.

Рано прокидаюся — на диво тихо, пострілів близько не чути, в будинку тиша. Виходжу на вулицю: один стійкий коло дверей, автомобіль стоїть й шофер на ньому сидить.

— А я — каже, за вами, Начдив із штабом на Володимирську вулицю переїхав, вас не хотів будити. Тут ще спокійно, та краще піти, бо з Подолу на Хрещатик тиснуть, у флігн ніби-то нам.

(Київ буде.)